

29. nedelňa cez rok B

17. októbra 2021

Mk 10, 42 – 45

Keď človek dorastie a postupne sa mu otvára svet spoločnosti, začína myslieť aj na svoje miesto v tomto svete, v spoločnosti, na uznanie druhých. Chceme, aby druhí naše slová brali vážne, aby sme získali patričné miesto v spoločnosti. Túžba po cti a možno aj po kúsku moci nemusí sama o sebe predstavovať nič zlé. Veď človeka, ktorý by sa zriekol vlastnej cti, si ani iní nemôžu vážiť. Na druhej strane ale ani prílišná snaha nás nemusí viesť k úspechu – príliš ambiciózni ľudia nebývajú zvyčajne obľúbení.

Život nás ale stavia pred rozhodnutie – ako česť v spoločnosti dosiahnuť. Zdanlivo najjednoduchšia cesta vedie cez porovnanie sa s inými. Snažíme sa získať vedomie, že sme lepší ako ten, či onen. Porovnáваме sa s inými, radšej s tými, ktorí sú o niečo horší, ako my samotní. Aby sme mohli byť spokojní sami so sebou, k tomu musíme- obrazne povedané - nad niekoho vyvýšiť. Taký výsledok nás síce môže na chvíľu uspokojiť, ale potom si uvedomíme, že rovnako môžu postupovať aj iní za naším chrbtom, podobne si môžu svoju vlastnú česť, dôležitosť budovať na náš úkor.

Trochu nás môže potešiť, že ani cirkev samotná –spoločenstvo Ježiša Krista - nebola a nie je uchránená od podobných problémov. Evanjelium spomína, že otázku moci, prestíže riešili aj niektorí apoštoli. Jakub a Ján – dvaja z najužšieho Ježišovho okruhu chceli zaujať najčestnejšie miesta po Ježišom boku v budúcom božom kráľovstve. Chceli zaujať pozície, späť s honorom, slávou a tiež s istou mocou. Takých miest nebýva veľa - záujem o ne ale býva veľký. Niet divu, že ostatní apoštoli sa namrzeli, keď sa o dozvedeli o ambíciách svojich spoločníkov. Na druhej strane si priznajme, že všetci niekedy podliehame podobnému pokušeniu. (Aj rodičia vedia, že keď sa dieťa vôbec nesnaží presadiť v kruhu svojich rovesníkov, je nejaký problém.)

Ježiš túto delikátnu situáciu riešil hneď na začiatku. Apoštolom, ktorí si žiadali sedieť po jeho pravici a ľavici odpovedal otázkou, či môžu piť z kalicha utrpenia, o ktorom pred chvíľou rozprával. Pýta sa, či sú ochotní sa nechať pokrstiť krstom, ktorým je on pokrstený – teda nemyslieť sám na seba, skôr sa svojim životom zasadzovať za tých druhých – za tých, ktorí to potrebujú. (V tejto súvislosti nezabudnime ani, že kalich utrpenia nám pri každej omši pripomínajú slová tzv. premenenia: „Vezmite a pite z neho všetci – toto je kalich mojej krvi, ktorá sa obetuje za vás....“ Pri každej jednej omši nás Ježiš vyzýva, aby sme aj my boli pripravení obetovať sa za iných, za druhých. Premenenie nechce byť nejaký zázračný metafyzický jav, ale aj konkrétna výzva k nasledovaniu.)

Ježiš vysvetľuje, že moc v jeho kráľovstve nebude na úkor niekoho iného, na úkor iných. Je to naopak moc, ktorá vedie k otvorenosti pre iných, k službe iným. Kresťanstvo je služba životu, druhým ľuďom, služba spoločenstvu tých druhých. Je zlé, ak kresťanstvo chápeme len ako do seba uzavretú náboženskú službu Bohu, je zlé, ak v kresťanstve nevidíme aj otvorenie sa pre život samotný. Je zlé, ak cirkev kladieme do protikladu službe iným.

Kresťanstvo by nemalo byť spoločenstvom, kde platí moc, mali by sme kráčať spoločne – spoločne v dialógu hľadať riešenia problémov. O tom je aj synodálny proces cirkvi, ktorý Sv. Otec začína

v týchto dňoch. Sv. Otec nás pritom varuje, aby sme tento proces nechápali len ako nejakú intelektuálnu debatu, v ktorej niektorí budú prezentovať sami seba, ani len ako nejaké formalistické vonkajškové debaty, aby sme formálne mohli odľahčiť jednotlivé stupne dialógu. A zároveň nás vyzýva chrániť sa nehybnosti, nechoty pohnúť sa vo svojej viere s odkazom, že vždy to tak bolo, takže má všetko nehybné zostať aj naďalej.

Evanjelium nám dnes ukázalo, že Ježiš od nás nežiada, aby sme sa zriekli vlastnej cti, ani nežiada, aby sme sa zriekli ocenenia v jeho kráľovstve. Ale výška a spôsob toho ocenenia neprislúcha nám, to prislúcha niekomu inému. Od nás sa očakáva, aby sme ako dobrí hospodári pracovali na svojej cti tým, že slúžime životu, Bohu, druhému človeku, životu samotnému. A očakáva od nás, aby sme v tej službe vedeli aj tak trochu zabudnúť sami na seba.

Viliam Arbet